

פחד דוד

פרשת ויקרא-זכור

ט' אדר ב' תשע"ו

810

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	17:14	17:29	17:20	17:31
------------	-------	-------	-------	-------

מוצאי שבת	18:27	18:29	18:28	18:29
-----------	-------	-------	-------	-------

רבינו תם	19:07	19:04	19:06	19:07
----------	-------	-------	-------	-------

משכיל לדוד

מהותו של הקרבן

ימים ולאחר מכן לצלותו ולאוכלו חבורות חבורות, ומשמע שרצה הקב"ה שבני ישראל יעשו מעשה בפועל וישחטו את אליהם של מצרים, על מנת לעקור בזה כל רושם ורגש של חשיבות כלפי אלוהי מצרים.

ועל זה הדרך ציוה הבורא על בניו להקריב לפניו קרבנות מן הצאן והבקר, על מנת לחנכם ולהרגילם שבאלילי המצרים אין כל ממשות וחשיבות, ולכך אין בכוחם לעזור ולסייע בידי האדם. והנה כאשר רעה וצרה היו תוקפות את המצרים, הם היו פונים בתחינה לצאנם ובקדם שיעזרו בעדם ויושיעו אותם מן הצרה שהתרגשה עליהם, והיות שבני ישראל ראו את זה המחזה ונחשפו אליו פעם אחר פעם, לכך הורה להם הבורא לשחוט ולהקריב את אלוהי מצרים, על מנת שידעו בתכלית הידיעה הברורה והעמוקה ביותר, שבאלוהי מצרים אין כל תכלית ותועלת, ורק הקב"ה לבדו יכול לעזור ולהושיע את האדם מכל צרה וצוקה.

והיות שידע הקב"ה שיש מן האנשים שדרכם להאמין בשתי מציאויות בעת ובעונה אחת, על אף שהן סותרות זו את זו, לכך הורה לבני ישראל להקריב את אלילי המצרים, כדי להסיר מלבם כל רגש של כבוד חשיבות והערצה כלפי הצאן והבקר, שהגם שבני ישראל הביעו את אמונתם כלפי ה' יתברך והסכימו ללכת אחריו בלב ונפש חפצה, מכל מקום חשש הבורא שעדיין נשתירי בלבם איזה שהוא רושם כלפי אלילי המצרים, ואותו ביקש ה' לעקור מכל וכל.

כן מצינו ברמב"ן (ויקרא א, ט) האומר שאם אדם חוטא לפני ה' - למרות שקיימת בו הידיעה שהמעשה שאותו הוא עושה הינו אסור, משמע שקיים בו שורש רע אותו הוא צריך לעקור. וכגון זה כאשר אדם חולה בשיניו ויש לו ריקבון בשורש השן, עליו לעקור את השורש על מנת שכאביו יחדלו והשן תבריא. אך אם הוא מותיר את השורש רקוב, הכאב לא ירפה ממנו, והגם שתהיה לו הפוגה זמנית מן הכאב, עד מהרה הכאב ישוב להכותו במלוא העוצמה, ומצב השן ילך ויחמיר מיום ליום. וכגון זה אם קיים באדם שורש רע מחמת דברים רעים שנחשף אליהם, תחילה עליו לעקור ולהסיר את אותו שורש על מנת שלא ישוב להוסיף ולחטוא בזה החטא.

ובכדי לבאר את הדברים, נסביר ונאמר שאם אדם מסוים היה רגיל לחטוא בראייה אסורה ומבקש להתחזק באותו עניין, לצורך כך עליו להימנע מללכת למקומות של פריצות ולהסיר מביתו מכשירי תועבה, אך אם ימשיך ללכת למקומות שהצניעות רחוקה מהם והלאה וכן למקומות שקיימים בהם מכשירי תועבה, מה יעשה ולא יחטא? כיצד יצליח לשמור על עינוי לכל תיכשלנה במראות אסורות?

והוא שאומר הרמב"ם, שעצם הבאת הקרבן בכוחה לעקור מן השורש את הגורם לעבירה, והוא רושם אלילות מצרים. ובעוד שבדורות עברו היצר הרע היה על עבודה זרה, הרי שהיצר הרע והעבודה זרה בת ימינו הינה התאוה והזימה המרימות ראש בכל מקום. וכשם שבשעתו הורה הקב"ה לבניו להקריב קרבנות לפניו מאלוהי מצרים כדי להסיר את רושם מלב העם היהודי, כגון זה העבודה הנדרשת בימינו היא לעקור ולהסיר מן השורש את רגש התאוה לעריות ואבזירייהו.

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (ויקרא א, א-ב)

כתוב 'אדם כי יקריב מכם' - ביארו המפרשים (רמב"ן ויקרא א, ט) שאין קרבן אלא לשון הקרבה, מלמד שעצם הבאת הקרבן מלמדת ומחנכת את האדם להקריב מעצמיותו ולמסור נפשו למענו יתברך. ומשום כך נהוג בישראל ללמד לצעירי הצאן את הפרשיות העוסקות בהקרבת הקרבנות בראשונה, וזאת בכדי לחנכם כבר משחר ילדותם ובצעיותם למידת מסירות נפש.

והנה אם נבקש מילד להתעורר באמצע שנת לילה עריבה כדי ללכת לטיול מרתק או לקבל ממתק כלשהו, ברי הוא ללא כל ספק שהילד יוותר על שנתו ללא כל היסוס ובלבד שיזכה לאכול את אותו ממתק טעים, או לנסוע למקום מעניין. ומשום מידת המסירות הנוטעה בלב הילדים לצורך הדברים היקרים והחביבים בעיניהם, על כן הורונו חז"ל לקחת את אותה מידה של מסירות נפש ולרתום אותה לענייני קדושה ודביקות בה' יתברך, על מנת שהילד יתרגל כבר משחר ילדותו להקריב את עצמו ולמסור נפשו למען הבורא יתברך, וזאת על ידי לימוד ענייני הקרבת הקרבנות - המחנך ומרגיל את האדם לענייני הקרבה ומסירות נפש.

וככל שהילד קטן ורך לימים, כך ניתן בקלות יתירה לחנכו ולעצב את אישיותו, ודומה הוא לשתי לך שניתן לכופפו לכאן ולכאן ולקבוע את כיוון גידולו, אך לאחר שהשתל נהפך לגזע חזק ואיתן ומעמיק את שורשיו בתוך האדמה, כיוון צמיחתו כבר קבוע וברור, ולא ניתן להטותו לכיוון אחר. על כן הורונו חכמים לנצל את הימים בהם הילדים הם כשתיל רך, וללמדם את פרשיות הקרבנות, ובכך להתוות את דרכם בדרך ההקרבה והמסירות נפש, שהינה אבן היסוד ומורה הדרך לחיי היהודי.

זוכר אני שכאשר היינו ילדים קטנים, היינו מחכים לימי הרחמים והסליחות כדי להתעורר מוקדם בבוקר וללכת עם כל המבוגרים לבית הכנסת ולומר סליחות. כמו כן ליל הושענא רבא בו נוהגים להישאר ערים, היה עבורנו ליל חג משום העובדה שהרגשנו גאווה ושמחה להישאר ערים וללמוד בבית הכנסת ולחוש עצמנו כגדולים. והוא שאמרנו שטבע הילדים להקריב עצמם למען דברים היקרים והנעלים בעיניהם, עד אשר אינם חסים על שנתם לצורך המטרה היקרה בעיניהם, ולכן מרגילים את הילדים בפרשיות הקרבנות אשר מחנכות אותם למידת הקרבה ומסירות נפש.

והנה יש להקשות ולעורר, משום מה ציוונו הבורא להקריב לפניו קרבנות, ומבאר על כך הרמב"ם שכאשר בני ישראל היו תחת עול שעבודם של המצרים, נותר בהם רושם מאליליהם, ועל אף שהתכוונו בלב שלם ובנפש חפצה ללכת אחר ה' אלוהים ולקבל את תורתו, עדיין נותר בהם מרושם אלילות מצרים לצאן והבקר אשר להם עבדו המצרים. וזו הסיבה שציוה הבורא על בני ישראל לקחת את השה אליל המצרים, לקשוור לכרעי המיטה למשך ארבעה

הילולא דצדיקיא

- ט - רבי יצחק בן וואליד
- י - רבי גרשון אשכנזי
- יא - רבי חיים יוסף דוד אזולאי - החיד"א
- יב - שמעיה ואחיה, הרוגי לוד
- יג - רבי משה פיינשטיין מח"ס 'אגרות משה'
- יד - רבי שם טוב בן וואליד
- טו - רבי צבי הירש קייזנברג מח"ס 'קב הישר'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ומצילה, והעולם שקט כלפי אחינו בית ישראל בכלל ובפרט. ומנגד - כאשר אנו מתבטלים מדברי התורה ומחפשים להתעדכן דרך העיתונים בשבת ובחול מהנעשה בעולם - אזי בעוונות הרבים יש מה לקרוא, ישנם הרבה אסונות ל"ע והרבה עניינים קשים להתעדכן בהם, כיון שהמצב בעולם נעשה רע וגורם עוד יותר לביטול תורה.

גם יהודי המחפש להשתתף עם אחיו בצרותיהם ומתעדכן בעיתון על הנעשה בעולם - יוצא נפגע משאר ההבלים המצויים בעיתון, מהרכילות, מדברי הלשון הרע ומשמועות הכזב. ונוסף על כך בביטול התורה שלו הוא גורם ח"ו לגזירות נוספות, לתאונות קשות ולאי יציבות בעולם מבחינה ביטחונית וכלכלית.

שכן כשאין קול התורה גובר - ידי עמלק גוברות, ובכוחן להביא אסונות על ישראל ר"ל.

לאחר מחשבה הגעתי להבנה שהקב"ה רצה שאעלה על מיטתי מתוך מחשבות של קדושה, על מנת שאקום בבוקר מתוך הרגשת קדושה, כדי שזו תמשיך ותלווה אותי במשך היום כולו, ועל כן סובב את הדברים כך שלא אמצא את העיתון היומי ואמנע מעיסוק בדברי חולין, ובמקום זאת אעסוק בדברים שבקדושה.

פעמים רבות ארע עימי שבמשך שבועות ארוכים הייתי מנותק מכלי התקשורת ואפילו בכותרות העיתונים לא הבטתי, כך שלא היה לי מושג כלל מהנעשה בעולם. וכשהייתי מתעורר לשאול ידיד על המתרחש, ברוב הפעמים התשובה הייתה: "ברוך ה', הכל בסדר".

תשובה זו מעוררת למסקנה שכאשר אנו עוסקים בתורה ומנצלים את זמננו ללימוד התורה במקום לקרוא בעיתונים ולהאזין לכלי התקשורת - אז ניתן לחוש במוחש שהתורה מגינה

כאשר יניח ידו וגבר עמלק

באחד הלילות, לפני שעליתי על מיטתי רציתי לקרוא בעיתון היומי, כדי להתעדכן מעט בנעשה בעולם. באותה תקופה המצב בארץ ישראל היה קשה מאד, גם ברחבי העולם התנהלו מלחמות והכלכלה הייתה ירודה, ועל כן ביקשתי לקרוא מעט בעיתון על הנעשה ברחבי תבל.

חפשתי את העיתון במקומות שונים בביתי, אך לא מצאתי אותו. ניסיתי שוב ושוב לגלות היכן הוא מונח, אך כשראיתי שאיני מצליח למצוא את העיתון - נטלתי לידי להבדיל, ספר קודש, ומתוך עיסוק בדברי תורה פניתי לשנת הלילה.

למחרת בבוקר כשקמתי ממיטתי הבחנתי בעיתון מונח בין חפציי מול עיני ממש! ולא הצלחתי להבין איך בליל האתמול נעלם העיתון מעיני.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"זיאמר שמואל" (שמואל א; טו)

הקשר לפרשה: בשבת זו שהיא שבת זכור, קוראים את הפטרה שבו מוזכר ענין מחיית עמלק על שיצא למלחמה נגד ישראל בזמן שאול המלך.

תולה ארץ על בלימה

בושה גדולה לנשמה

נצור לשונך

על הפסוק "שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו", כתוב בזוהר הקדוש (פרשת תזריע): מפני שאם שפתיו ולשונו מדברים דברים רעים, אותם הדבורים עולים למעלה, וכשעולים, כלם מכריזים ואומרים: הסתלקו מסיבית הדבור הרע של פלוני, פנו מקום לדרכו של הנחש התקיף. ואז הנשמה הקדושה פורחת ממנו ומסתלקת ולא יכולה לדבר, וכמו שנאמר: "נאלמתי דומיה החשיתי מטוב". וזו הנשמה עולה בבושה ובצער גדול ולא נותנים לה מקום כמקדם, ועל זה כתוב: "שמר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו".

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

מנהג ישראל להתחפש ביום פורים ולהסתיר את פניהם בכל מיני אופנים.

הטעם למנהג זה, מצוי בדרשת חז"ל שדרשו: אסתר מן התורה מנין? שנאמר "ואנכי הסתר אסתיר פני".

ועוד טעם, מפני העניים המתביישים לבקש צדקה בגלוי, וכאשר הם מתחפשים ולא מכירים אותם, יוכלו לבקש ולקבל צדקה.

ובפרקי דרבי אליעזר, מובא שאליהו הנביא ז"ל התחפש ל'חרבונא' ואמר לאחשוורוש - בשעת כעסו על המן "גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קבלת התורה מתוך אהבה

הנה כידוע, מגילת אסתר נקראת בשם "מגילה".

יש להבין למה נקראת דווקא בשם זה ולא בשם אחר, כמו סיפור, מעשה, או כמו שכתוב במגילה עצמה 'אגרת' (אסתר ט' כ"ו), ומדוע דווקא בשם מגילה?!

ונראה לומר בזה. הנה חז"ל אמרו (שבת פח.) על קבלת התורה בחג השבועות, כי ישראל קבלו את התורה מאונס, כמו שאמרו: כפה עליהם הר כגיגית, שאמר להם אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם.

ויש לשאול, מדוע באמת כפה ה' על בני ישראל הר כגיגית כדי שיקבלו את התורה מאונס, והרי הם כבר אמרו 'נעשה ונשמע'?

ולא עוד, הרי הקב"ה ידע שבני ישראל יאמרו 'נעשה ונשמע', ואם כן למה הביא עליהם את התורה מתוך כפייה? משל למה הדבר דומה; לאדם שאומר לחברו שיתן לו משהו, ויחד עם זה צועק עליו ליתן לו הדבר, והרי הוא אומר בניחותא שיתן, ולמה יביאו לידי כפייה.

אלא, על קבלת התורה בפורים אומרים חז"ל (שבת פח.) כי ישראל קבלו את התורה באהבה ובשמחה, כאמרם: הדר קבלוה בימי אחשוורוש. שכן, בפורים ראו בני ישראל את הנס הגדול שנעשה להם בהצלתם מהמן הרשע.

ואם כן כביכול השי"ת היה חייב לעשות כן, שבני ישראל יקבלו את התורה בשבועות מתוך כפייה ובאונס, כדי שאח"כ בפורים יוכלו לקבל את התורה שוב בשמחה כי אם כבר בשבועות היו מקבלים את התורה באהבה, אזי בפורים לא היה נס ולא היו יכולים שוב לקבל תורה בשמחה, וזה כביכול שהשי"ת אומר אני הוא האשם שכפיתי עליהם, אבל כל זה כדי שבפורים יקבלו תורה בשמחה.

אם כן, קבלת התורה בשבועות בכפייה מגלה על קבלת התורה בפורים שתהיה בשמחה. לפי זה מובן, מדוע נקראת אגרת הפורים בשם 'מגילה'; כי מגילה נוסריקון מ' גילה, דהיינו, התורה שניתנה לארבעים יום (מנחות צט:). התקבלה אצל בני ישראל בגילה ובשמחה בפורים, זאת משום שבשבועות היתה קבלת התורה בכפייה ובאונס. אבל אחר כך קבלו את התורה בגילה מתוך אהבה, שהרי נתגלה הגילוי של אהבת ה' לבני ישראל, ואז גילו את הטעם וראו כי טוב ה'.

קולמוס הלב

פיוט לפורים

סימן: אני חיים, נועם נוגש עליך.

אֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה, כִּי אֲשֶׁר עָלִילָהּ.

בַּיָּמִי הַפְּוֹרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

נֹתֵן לַיַּעֲקֹב כֶּחַ, בְּאַרְצוֹת צַר מְדוּחַ, אֶל-לֹא נֶאֱדָר בְּכֶחַ, הִיָּה הַזֶּה וַיְהִיָּה:

בַּיָּמִי הַפְּוֹרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

יַעֲצֵז הַמֶּן הַרְשָׁע, לְהַשְׁמִיד אֶת עַם נֹשָׁע, אֶל-לֹא שִׁבַר מִטָּה רָשָׁע, כּוֹסֵי רוּיָהּ:

בַּיָּמִי הַפְּוֹרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

חֲטָאוּ לוֹ אַבּוֹתֵינוּ, וְאֵל הַצֶּלֶם פָּנוּ, לְמַעַלְהָ גָּמְרוּ וְנִמְנוּ, לַעֲשׂוֹת כָּלָהּ:

בַּיָּמִי הַפְּוֹרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

יָדַע שׁוֹכֵן מַעוֹנִים, כִּי הֵם עָשׂוּ לְפָנִים, וְנִשְׂאָ לָהֶם פָּנִים, וְנִפְשָׁ הַחַיָּה:

בַּיָּמִי הַפְּוֹרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

יְמִינֵי קָם בְּתַפְלָה, עַם בֶּן עַמְרָם לְמַעַלְהָ, וַיִּפֹּן צוּר נַעֲלָה, אֶל אִמָּה עֲנִיָּה:

בַּיָּמִי הַפְּוֹרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

מִטָּה רָשָׁע אִישׁ הַדְּמִים, לְפָנֵי בָנִים שְׁלָמִים, נִפְלוּ מִמְרוֹמִים, לְבוֹר תַּחְתֵּיָּה:

בַּיָּמִי הַפְּוֹרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

חביבות הדיבור

"ויקרא אל משה". (ויקרא א. א.)

רבי תנחומא פתח "יש זהב ורב פנינים וכלי יקר שפתי דעת" (משלי כ). בנוהג שבעולם אדם יש לו זהב וכסף אבנים טובות ומרגליות וכל כלי חמדה שבעולם וטובה, ודעת אין בו מה קנייה יש לו?

משל אומר; דעה קניית - מה חסרת? דעה חסרת - מה קניית?

יש זהב. הכל הביאו נדבתן למשכן זהב. **ורב פנינים** זו נדבתן של נשיאים. **וכלי יקר שפתי דעת** לפי שהיתה נפשו של משה עגומה עליו ואמר; הכל הביאו נדבתן למשכן ואני לא הבאתי!

אמר לו הקדוש ברוך הוא; חייך, שדיבורך חביב עלי יותר מן הכל, שמכולן לא קרא הדיבור אלא למשה. "ויקרא אל משה".

(מדרש רבה)

ברכה והצלה

"וסמך ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו". (ויקרא א. ד.)

וסמך ידו, וסמך לו "ושחט את בן הבקר" - במקום שהן סומכין שוחטין. תכף לסמיכה שחיטה.

אמר רב הונא אמר רב; שלש תכיפות הן - תכף **לגאולה** תפילה, תכף **לסמיכה** שחיטה, תכף **לנטילת ידים** ברכה.

אמר אביי אף תכף לתלמיד חכם ברכה במעשה ידיהם, שנאמר "נחשתי ויברכני ה' בגללך".

אמר רבי יוסי בר בון; כל מי שתוכף לסמיכה שחיטה אין הפיגול נוגע באותו קרבן, וכל מי שתוכף לנטילת ידים ברכה אין השטן מקטרג באותה סעודה, וכל מי שתוכף לגאולה תפלה אין השטן מקטרג באותו היום.

(י"לקוט שמעוני")

פרקים במסכת חינוך הבנים

פלגי מים

בדיוק כמו אותו צעיר אנגלי שסיפרנו אודותיו בשבוע שעבר, כך בדיוק כל ילד ונער זקוק לביטויי רגש האהבה שמתבטא בין היתר במחמאות, וברצף תמידי.

גם הורה שאכן אוהב את הילד, וגם מוצא את הדרך לבטא את האהבה אליו בצורה ראויה, גם הורה זה שואל את עצמו; עד כמה עלי להדגיש ולהשמיע באוזני הילד את אהבתי והערכתי אליו? כלום לא מספיק לומר לו דברי הערכה וחיבה פעם, פעמיים ושלוש?

זו באמת שאלה במקומה; האם זכרוננו של הילד כל כך חלש? אם אמרתי לו זאת אתמול, הרי הוא כבר יודע שאני מעריך אותו. הוא כבר יודע שאני אוהב אותו, האם אני צריך לחזור על כך שוב ושוב?

התשובה לשאלות הרות גורל אלו היא; כן. אותם סימני אהבה וחיבה של ההורים לילד, צריכה להתבטא בצורה

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ימים ספורים קודם הסתלקותו של רבי חיים פינטו זיע"א לשמי רום, בשעת בוקר מוקדמת, התעוררו בני הבית לקול חבטה חזקה. הם מיהרו לקום ומצאו שאביהם הצדיק שהיה עטוף בטלית ותפילין, התמוטט באמצע תפילת שחרית והוא שוכב על הארץ.

בני הבית מיהרו לטפל בצדיק, הם הרימו אותו מהארץ והשכיבוהו על המיטה. אז, קרא הצדיק לבניו ואמר להם: "הנה הגיעה השעה, וברצוני לברך את הבנים".

במעמד מרגש זה החל רבי חיים זיע"א לברך את בניו שעמדו לצידו, וכן את בנו רבי משה אהרן זצ"ל, על אף שזה היה בכיתו במוגאדור, רחוק מקזבלנקה. וכשברך את בנו רבי רפאל זצ"ל, בכה ואמר: "אני בוכה על אופן הסתלקותו, שהוא ילך קרבן עבור כלל ישראל".

היה זה עשרות שנים לאחר פטירתו, ביום י"ב לחודש שבט בשנת תש"מ, כאשר לביתו של רבי רפאל הי"ד, נכנס באישון לילה רשע אכזרי, חבט בו בברזל כשהיה שוכב במיטתו, ורצח אותו ביסורים קשים. הי"ד.

שלשה ימים שכב הצדיק רבי חיים זיע"א כשהוא מיוסר במיטתו, עד שיצאה נשמתו ועלתה בסערה השמימה, ביום ט"ו לחודש מר חשון שנת תרח"צ לפ"ק. ימי חייו ע"ג שנים.

בנו, הצדיק המלובן רבי משה אהרן זיע"א, שהיה אז בעיצומם של ימי ההסגר שלו בביתו במוגאדור (ראה על כך להלן) מיהר אל ההלוויה של אביו לקזבלנקה, וכתום ימי ה"שבעה" שב לביתו כשהוא ממשיך בהסגר.

כשהשמועה הרעה על הסתלקותו של רבי חיים פינטו זיע"א, התפשטה ברחבי העיר וסביבותיה, נסגרו כל הישיבות ומוסדות התורה, וכל התלמידים יצאו עם רבותיהם כדי לחלוק כבוד למנוח הצדיק ע"ה. גם בעיר קזבלנקה, מבלי שאיש יורה זאת, לאור העובדה שרבי חיים זיע"א היה נערץ על הכל, יהודים ושאינם יהודים, נסגרו כל העסקים והחנויות של היהודים והנכרים כאחד, כולם באו להשתתף בהלוויה.

תחושת העצב והצער ניכרו היטב בחוצות העיר, הכל הרגישו באובדן הגדול כי בא השמש בצהרים. בכל בתי הכנסת הסירו הגבאים את הפרוכות מעל ארון הקודש, והעיר היתה שרויה באבל כמו ביום תשעה באב, כי בא השמש בצהרים.

קהל אדיר ליווה את הצדיק רבי חיים זיע"א למנוחות, מביתו ועד לבית העלמין הישן בעיר קזבלנקה, ושם מנוחתו כבוד עד בוא משיח צדקנו במהרה, אכ"ר. בשעת ההלוויה, כך מסופר, ירדו גשמים עזים וברקים האירו את השמים, שהיו בוכים על הסתלקותו. וכבר אמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין מז) "היו גשמים מזלפין על מיטתו זהו סימן יפה למת".

ומכל מקום, בזמן שהספיד הגאון רבי שמעון אבוקסיס זצ"ל, וביכה בקול מלא רגש וצער את מותו של הצדיק הדגול שהיה מגין ומכפר על הדור בתפילותיו וצדקותיו, ביקש מבורא העולם שייפסק הגשם, לשעה אחת, וזאת בכדי שיוכלו להביא את הצדיק בכבוד ובנחת לקבורה.

בקשתו של הצדיק רבי שמעון אבוקסיס, התקיימה, ומטר הגשם פסק באופן מפתיע. וכך המשיכו במהלך ההספדים שנאמרו על ידי גדולי הדור, אשר ביכו את גודל האבדה לעם ישראל.

להעניק לילדיהם. השאלה שנשאלת ובדרך כלל ממקום של תמימות אמינית; 'כבר אמרתי לו אתמול שאני אוהב אותו, שאני מעריך אותו, אז למה צריך לומר שוב?'

נכון, נכון שאמרת זאת אתמול, ויתכן שתאמר זאת גם מחר. אבל עדיין זה לא יספק את הצורך של הילד היום. ההרגשה הזו היא צורך תמידי יומיומי לכל ילד ולכל נער ומתבגר, צורך טבעי, ועלינו לזכור זאת תמיד.

הדברים נכונים לכל ימות השנה, והם תקפים במיוחד לימים אלו שבהם ההשפעה השלילית שמצויה ברחובות העיר גוברת והולכת; הימים שלפני חג הפורים וימי החג עצמו, ומיד לאחר מכן ממשמשים ובאים ימי 'בין הזמנים' שאז המסגרת שהילד נתון בה מתרופפת קצת, וכשתשומת הלב בבית פנימה אינה מטיבה איתו - הוא עלול לחילה למצוא אותה או לחפש ולתור אחריה מחוץ לבית. התוצאות, כפי שכבר תיארונו אותן, יכולות להרחיק לכת ולעיתים לא ניתן להחזיר את המצב לקדמותו.

לאור זאת, החכם שעניי בראשו ישכיל למצוא מסילות של אהבה תמידית, ולחפש אחר דרכים שיסייעו לו להגביר את תחושת האהבה והשייכות לבית במיוחד בתקופה זו, ולהעתיר בתפילה שהש"ת יתקן את ההורים בעצה טובה בדעת ובהשכל לצלוח את ימי הנעורים באהבה ובשלום.

ריבוי זמן איכות של הקדשת 'עצמך', זמנך או פניך ותשומת לבך, אל הילד.

וכל כך מדוע?

מפני שהילד אינו זקוק רק לעצם הידיעה שאוהבים אותו, אלא שהוא זקוק להרגיש הרגשה תמידית שיש מי שאוהבים אותו. הילד זקוק להרגיש ולחוש את האהבה אליו, ואם ידע אינו דורש רצף תמידי של שינון, אך התחושות כל עוצמתן היא בתדירותו. לכן, אם הרעפת עליו אהבה ביום אתמול, הוא עדיין זקוק לחוש באהבתך, להתרגש ברגשי החיבה ולהתרפק על הקשר הנפשי שמתבטא בכך שאתה מאמץ אותו ללבך בחום.

מגוון התחושות התמידיות הללו, הן הן המהוות מקור אנרגיה ומוטיבציה להתאמץ לעשות את רצון הוריו ומוריו.

כל ילד קטן, כמו ילד קטן, הוא זקוק ללטיפה ולנשיקה מאימו. כעת נעצור רגע ונשאל; כלום תאמר האם לבנה; מתוק שלי! הרי כבר ליטפתי אותך אמש, כבר נשקתי לך יום אתמול?

יתירה מזאת; תארו לעצמכם ילד שהוא מבקש לאחוז את ידו של אביו, ובתגובה אומר לו האב; מה פתאום? שלושם כבר נתתי לך יד...

הדוגמא הקלאסית לקוחה כמשל מעולם הנישואין, השאלה כמו התשובה שייכים במוצהר לערך החשוב והחיוני של אהבת הילדים ותשומת הלב שעל ההורים